

Sygn. akt II C 256/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Gawlik

Ławnicy: */*	

Protokolant: Tomasz Bałys

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 roku w Rybniku

sprawy z powództwa K. D. (D.)

przeciwko Skarbowi Państwa –reprezentowanemu przez Dyrektora Zakładu Karnego w R. i Dyrektora Zakładu Karnego w J. zastępowanych przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Gliwicach Ośrodka (...) w R. adwokatowi A. L. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) w tym kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych 60/100) należnego podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej przyznanej powodowi z urzędu;
3. zasądza od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. Akt II C 256/13

UZASADNIENIE

Powód **K. D.** wniósł pozew **o zapłatę solidarnie** kwoty 100. 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa od pozwanych Skarbu Państwa – Dyrektora Zakładu Karnego w R. oraz Dyrektora Zakładu Karnego w J. tytułem **zadośćuczynienia** za doznania szkody niemajątkowej – krzywdy.

Uzasadniając swoje żądanie wskazał, że w obu zakładach przebywał w przeludnionych celach (w celi na więźnia przypadło znacznie mniej niż 3 m², a często niecałe 2 m²), co jednokrotnie wymuszało spożywanie posiłków w łóżku. Cele były pozbawione odpowiedniej wentylacji, zaś w okresie zimowym były niedogrzone, były zagrzybione, brudne, panował tam fetor, odpadał tynk. Kącik sanitarny był niezabudowany, co skutkowało brakiem intymności. Brakowało środków dezynfekujących. Nad kącikiem sanitarnym w odległości 1 metra były zabudowane szafki żywnościowe, gdzie artykuły żywnościowe i przyrządy narażone są na obecność bakterii. Cele były nieodpowiednio oświetlone ,często wyłączano prąd, co uniemożliwiło przyrządzenie ciepłych napojów ,czytanie prasy ,czy książek. Często ograniczony

był dostęp do ciepłej wody. Brak był warunków do utrzymania higieny osobistej z powodu ograniczeń korzystania z łaźni. Nie zachowane były również warunki medyczne, odmówiono powodowi zastosowania specjalnej diety, której wymagał ze względu na wrzody żołądka. Jedzenie, które otrzymywał, często w ogóle nie nadawało się do spożycia.

W Zakładzie Karnym w J. powód był poniżany i zastraszany, „ że ujawnię współwięźniom powody skazania „ .

W 2011 r. podczas odbywania kary w Zakładzie Karnym w J. panowała na sali numer 21, w której powód mieszkał gruźlica. Mimo żądania przebadania powoda – badania nie wykonano. Został pogryziony przez pluskwy i fakt ten zgłaszał ,a to spowodowało przeniesienie go do innej celi.

Powód jest załamany i znerwicowany. W związku z niedoświetleniem cel jak i wyłączaniem prądu zmuszony jest korzystać z okularów.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora Zakładu Karnego w R. oraz Dyrektora Zakładu Karnego w J. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w odpowiedzi na pozew 26 **wniósł o oddalenie powództwa i zgłosił zarzut przedawnienia części roszczenia** powoda, co dotyczący wydarzeń mających miejsce przed 18.08.2010 r. oraz wniósł o ograniczenie postępowania dowodowego do okresu nieprzedawnionego, jak również w trybie art. 220 k.p.c. o ograniczenie rozprawy do ustalenia braku istnienia przesłanki bezprawności działań pozwanego.

Odnosząc się do zarzutów powoda w nieprzedawnionej części, tj. od dnia 18.08.2010 r. wskazał, że ani w Zakładzie Karnym w R. ani w Zakładzie Karnym w J. nie stwierdzono przeludnienia w tym okresie.

Zaprzeczył także pozostałym zarzutom dotyczącym warunków socjalno - bytowych (niewłaściwe wyposażenie cel mieszkalnych, złe oświetlenia, brak oddzielenia kąpoków sanitarnych od reszty celi, brak należytej wentylacji cel, zły stan sanitarny cel - zagrzybienie, wilgoć, zarobaczenie itp.), bezprawnego wyłączania energii elektrycznej w porze dziennej w godzinach od 9 do 12, związanemu z tymi nieprawidłowościami rzekomego pogorszenia stanu zdrowia powoda i złego traktowania powoda przez personel pozwanego, albowiem pomieszczenia mieszkalne są wyposażone w niezbędne sprzęty kwaterunkowe przewidziane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Osadzeni mają do dyspozycji łóżko, taboret, miejsce przy stoliku oraz w szafce. Cele są wyposażone w miskę plastikową, zmiotkę, szufelkę i kosz na śmieci. Za utrzymanie czystości i porządku w celach oraz higieny osobistej odpowiedzialni są sami osadzeni, a na początku miesiąca do każdej celi wydawane są środki czystości oraz każdorazowo ,w przypadku zgłaszania potrzeb w tym zakresie. Dla utrzymania higieny osobistej osadzeni otrzymują stosowne środki - zgodnie z normami, korzystają z kąpeli, sanitariatów oraz wymiany bielizny pościelowej i odzieży. Powód miał zatem wystarczające środki do stworzenia sobie warunków odpowiadających elementarnym zasadom higieny i czystości, jednakże nie uczynił nic, by swój byt poprawić, nie zgłaszał faktu rzekomego zarobaczenia, czy też zagrzybienia pomieszczeń przelożonym w celu przeprowadzenia dezynsekcji.

Pozwany podniósł również, że ciężar udowodnienia przywołanych w pozwie okoliczności obciąża powoda, zaś ich niewskazanie decyduje o bezpodstawności powództwa.

W ocenie strony pozwanej powód nie wykazał, by w czasie wykonywania przez niego kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w R. zostały naruszone jego dobra osobiste wskazane w art. 23 i 24 k.c. i by z tego tytułu została wyrządzona mu krzywda skutkująca zaistnieniem roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia określonego w art. 448 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokami Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim sygn. II K349/07, VI K 114/09, VI K 50/08 i Sądu Rejonowego w R. sygn. II K 1180/06.

Przebywał w Zakładzie Karnym w R. w następujących okresach:

od 19.09.2008 r. do 29.04.2009 r.,

od 21.01.2010 r. do 8.07.2010 r.,

od 20.01.2011 r. do 14.03.2011 r.,

od 24.10.2012 r. do 19.08.2013 r.

a w Zakładzie Karnym w J.:

od 29.04.2009 r. do 8.10.2009 r.,

od 30.05.2011 r. do 16.08.2012 r.

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w R. zakwaterowany był wyłącznie w pomieszczeniach, gdzie zachowana była norma powierzchni 3 m² na jedną osobę.

(dowód: wydruk z przeglądu rozmieszczenia powoda w ZK w R. k. 20 – 23, wykaz pomieszczeń w Zakładzie Karnym w R. k. 24 – 34, notatka służbowa mł. insp. Działu Kwatermistrzowskiego Zakładu Karnego w R. k. 35, notatka służbowa Kierownika D. Kwatermistrzowskiego Zakładu Karnego w R. k. 83 - 84)

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w J. zakwaterowany był wyłącznie w pomieszczeniach, gdzie zachowana była norma powierzchni 3 m² na jedną osobę.

(dowód: stanowisko działu ewidencji Zakładu Karnego w J. k. 36)

Cele, które zajmował powód, były wyposażone w sprzęty kwaterunkowe przewidziane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 roku w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Na ich wyposażeniu znajdował się stół, szafki więzienne, taborety i łóżka dla każdego osadzonego, a te, w celach dwuosobowych, są przewidziane do stania obok siebie, zatem nie są zaopatrzone w barierkę i drabinkę. Ponadto każdy z osadzonych miał zapewnioną możliwość korzystania z miski plastikowej, zmiotki, szufelki i kosza na śmieci. W każdej celi znajdował się kącik sanitarny, na który składa się muszla klozetowa i umywalka z bieżącą zimną wodą. Kącik sanitarny odgradzony był od reszty pomieszczenia przesłoną z nieprzeźroczystego materiału o wysokości minimum 1,20 m. Zabudowa tych kącików do pełnej wysokości nie jest możliwa ze względów architektonicznych i braku dodatkowych kanałów wentylacyjnych. Istotnie więc 'zapachy' z kącików sanitarnych rozchodziły się po całej celi, jednak o czystość i porządek w celach dbali sami więźniowie, którym wydawano w tym celu odpowiednie środki. Co miesiąc więźniowie otrzymywali „czyściki” i płyn do mycia naczyń - w miarę możliwości, a także szmaty do mycia podłóg. W celu utrzymania higieny osobistej raz w miesiącu wydawano im mydło toaletowe, papier toaletowy, proszek do prania i nożyk do golenia, a według zgłaszanych potrzeb, również krem do golenia, pastę i szczoteczkę do zębów. Środki czystości i higieny wydawane były regularnie dla potrzeb cel, w których przebywał powód. W Zakładzie odbywały się niezapowiedziane kontrole warunków higieniczno - sanitarnych przeprowadzone przez Powiatowy Inspektorat Sanitarny. Podczas kontroli Sanepid nie stwierdził zaniedbań ze strony pozwanego i nie kwestionował umiejscowienia kącika WC, jak i warunków panujących w celach mieszkalnych, zwłaszcza, że cele wyposażone były w sprawną technicznie wentylację grawitacyjną, której drożność, co najmniej raz w roku, kontrolowana była przez kominiarza. Istniała również możliwość przewietrzenia pomieszczeń, przez otwarcie znajdującego się w nich pełnowymiarowego okna, które można było otwierać o każdej porze dnia i nocy. Cele oświetlane są naturalnym światłem padającym z okna, a nadto oświetleniem jarzeniowym o mocy 2 x 40 W. Za zgodą Dyrektora osadzeni mogą korzystać z własnych lampek stołowych np. do czytania. Natężenie oświetlenia jest zgodne z odpowiednimi normami, co potwierdzają okresowe, wrywkowe kontrole w tym zakresie.

Zasady wyłączania energii elektrycznej w celach mieszkalnych zostały określone w komunikacie Dyrektora Zakładu Karnego z dnia 7.05.2004r., który został podany do wiadomości ogółu osadzonych za pośrednictwem radiowęzła

oraz w sposób zwyczajowo przyjęty, poprzez wywieszenie na tablicach ogłoszeń w oddziałach mieszkalnych. Energię wyłącza się w porze nocnej nie wcześniej niż o godzinie 23 (od niedzieli do czwartku), a w noc z piątku na sobotę oraz z soboty na niedzielę energia nie jest wyłączana, podobnie jak w święta państwowe i kościelne. Wyłączenia energii dotyczą jedynie gniazdek w celach, podczas, gdy z oświetlenia osadzeni mogą korzystać przez cały czas.

(dowód: protokół kontroli Sanepidu z 22.11.2012 r. k. 56 - 61 kopie potwierdzenia przyjęcia środków higieny i „czyścików” k. 66 - 71 ; protokoły z okresowej kontroli przewodów kominowych k. 49 – 55, sprawozdanie z wizytacji Zakładu Karnego w R. k. 72 – 82, protokół z badania natężenia oświetlenia k.85, stanowisko działu kwatermistrzowskiego Zakładu Karnego w J. k. 86, protokoły z okresowej kontroli przewodów kominowych w Zakładzie karnym w J. k. 87 - 90)

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o przeprowadzenie jego przesłuchania oraz o przeprowadzenie wizji lokalnej, gdyż uznał, iż dowody te nie wniosą nic istotnego do sprawy, a jedynie przedłużyłyby postępowanie. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika przedstawił w pozwie swoje żądanie, okoliczności, na jego poparcie, zgłosił wnioski dowodowe. Zeznania powoda byłyby, w świetle okoliczności sprawy, ewentualną polemiką ze stanowiskiem pozwanego, a przedstawienie celi w pismach pozwanego i dokumentach złożonych do akt sprawy nie zostało zakwestionowane przez powoda.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych dowodów, których prawdziwość w trakcie procesu nie została podważona. Przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim, Sąd uznał za zasadny zarzut przedawnienia roszczeń powoda w zakresie zgłoszonego roszczenia za okres dotyczący zdarzeń sprzed 18 sierpnia 2010 roku, podniesiony przez pozwanego w odpowiedzi na pozew. Zgodnie bowiem z art. 442 § 1 zd. 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, a roszczenia dochodzone na podstawie art. 24 i 448 k.c. zgodnie z orzecznictwem podlegają trzyletniemu okresowi przedawnienia. Pozwany wiedział, w jakich warunkach odbywa karę pozbawienia wolności, w którym Zakładzie, wiedział zatem od początku o

zdarzeniach, z których wywodzi swoje obecne roszczenia. Wiedział też, że za ewentualną szkodę na jego osobie ponoszą odpowiedzialność pozwani.

Przesłanki ochrony dóbr osobistych zostały sprecyzowane w art. 24 § 1 k.c., który wskazuje, że ten czyje dobro osobiste zostało naruszone bezprawnym działaniem może żądać zaniechania tego działania lub usunięcia jego skutków. Ustawodawca w art. 24 k.c. wprowadził domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego, które strona pozwana może obalić przez wykazanie, że jej działanie miało miejsce w warunkach obowiązującego porządku prawnego, stanowiło wykonywanie prawa podmiotowego, było za zgodą pokrzywdzonego, lub wynikało z potrzeby ochrony uzasadnionego interesu lub wartości nadrzędnych. W niniejszej sprawie należy mieć na uwadze, że powód odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym zamkniętym. Kara spełnia funkcję represyjną, jako odpłata za dokonane przestępstwo, więc dolegliwość dla skazanego (dyskomfort) stanowi jej istotę (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z dnia 7 maja 2009 roku, sygn. akt I ACa 247/09). Aby można było mówić o odczuwaniu dolegliwości przez skazanego, odbywanie kary musi być bardziej uciążliwe od sposobu życia osób pozostających na wolności. Odczuwanie niedogodności i dyskomfortu, nawet znacznych rozmiarów, w przypadku kary pozbawienia wolności nie ogranicza się jedynie do braku możliwości opuszczenia zakładu karnego, lecz oznacza także obniżenie standardu życiowego. Zachowania pozwanego, polegające na stworzeniu warunków pobytu w zakładzie karnym, poniżej poziomu typowego dla życia na wolności, które powód odczuwa jako uciążliwe, nie są przez to bezprawne. Żądania zmierzające do podwyższenia warunków życia, tak aby odpowiadały one warunkom osób

przebywających na wolności, a nawet by zapewniły powodowi poziom pobytu pod pewnymi względami wyższy, niż poziom życia znacznej części polskiego społeczeństwa są tym samym bezzasadne. O bezprawnym naruszeniu dóbr osobistych, w szczególności godności może być mowa dopiero, gdy dochodzi do poniżającego i nieludzkiego traktowania, sprzecznego z zasadą humanitaryzmu. Do naruszenia godności ludzkiej może dojść w wypadku, gdy pozbawi się więźniów jakiegokolwiek intymności przy spełnianiu potrzeb fizjologicznych, gdy brak wyżywienia będzie powodował głód u więźniów, lub nie zapewni niezbędnych składników odżywczych, gdy przeludnienie osiągnie stan uniemożliwiający funkcjonowanie w celi, w szczególności, gdy więźniowie zostaną zmuszeni do spania na przemian w jednym łóżku, gdy w celi nie będzie możliwości pozostawania w pozycji leżącej, gdy niewykonywanie obowiązków przez służbę zdrowia spowoduje permanentny stan chorobowy u osadzonego, gdy w celach będzie panowało zimno.

Sąd uznał, że z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia za złe, uciążliwe warunki pobytu w Zakładzie Karnym w R. oraz w Zakładzie Karnym w J. jest art. 448 k.c., zgodnie z którym, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Regulacja zawarta w wyżej przytoczonym przepisie wskazuje, że przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w nim jest nie tylko bezprawne ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (tak SN w wyroku z dnia 15.06.2005r., sygn. akt IV CK 805/04). Przyjęcie zatem odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy takiego naruszenia wymaga kumulatywnego zaistnienia nie tylko wystąpienia szkody o charakterze niemajątkowym i wskazania bezprawności działania sprawcy, ale także wykazania jego zawinienia, a także związku przyczynowego zachodzącego pomiędzy zaistniałą szkodą, a działaniem sprawcy.

Większość zarzutów powoda odnosi się do złych warunków socjalno - bytowych występujących w Zakładzie Karnym w R.. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało, że w Zakładzie panują surowe warunki, lecz nie dochodzi tam do naruszenia godności osadzonych ponad miarę związaną z osadzeniem. Nie można uznać, że pozwany naruszył godność powoda, skoro, przez cały czas, zapewniał mu warunki odbywania kary zgodne z obowiązującymi normami. Osadzeni w Zakładzie Karnym w R. mają możliwość podjęcia pracy i dokonywania zakupów w kantynie, korzystają ze spacerów i zajęć kulturalno - oświatowych. Kąciki sanitarne usytuowane w celach są odgródzone od reszty pomieszczenia przegrodą dość niską, ale zapewniającą minimum intymności, a odczucia związane z rozchodzącym się po całej celi nieprzyjemnym zapachem na pewno nie należą do przyjemnych, ale skala tych dolegliwości nie przekracza stopnia, który pozwalałby mówić o naruszeniu godności. Należy przecież mieć tu na uwadze, że więźniowie sami odpowiadają za czystość, i w tym celu wydawane są im odpowiednie środki czyszczące. Ponadto ze względów bezpieczeństwa oraz rozwiązań architektonicznych nie możliwe było całkowite zabudowanie kącików sanitarnych, w celach znajduje się jednak sprawna technicznie wentylacja i okno, które można otwierać o każdej porze dnia i nocy. Zakład Karny w R. jest wyposażony w wentylację grawitacyjną, której zasada działania polega na tym, że ciepłe powietrze jako lżejsze unosi się do góry zapewniając jego obieg w pomieszczeniu. Wprowadzenie rozwiązań bardziej zaawansowanych technicznie np. wentylacji mechanicznej za pomocą wentylatorów umieszczonych w przewodach wentylacyjnych, stanowiłoby w istocie luksus, byłoby to bowiem lepsze rozwiązanie niż posiada większość budynków w Polsce. Cele oświetlane są naturalnym światłem padającym z okna, a nadto oświetleniem jarzeniowym o mocy 2 x 40 W. Natężenie oświetlenia jest zgodne z odpowiednimi normami. Za zgodą Dyrektora osadzeni mogą też korzystać z własnych lampek stołowych np. do czytania. Z oświetlenia osadzeni mogą korzystać przez cały czas, bowiem wyłączenia energii dotyczą jedynie gniazdek w celach. Ograniczenia w dostawie energii do cel podyktowane są koniecznością szczytowego ograniczenia energii w dzień, a nocą koniecznością zachowania ciszy nocnej, co wiąże się z respektowaniem prawa do wypoczynku osadzonych przez administrację. Działania te nie mogą zatem być uznane za dowolny i bezprawnym akt mający na celu naruszenie dóbr osobistych osadzonych.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut powoda dotyczący okoliczności pogorszenia jego stanu zdrowia w związku z pobytem w jednostce pozwanego. Jak wynika z dokumentacji medycznej powód jest nałogowym palaczem, a zatem dolegliwości związane ze wzrokiem mogły też zostać spowodowane poprzez stały, systematyczny pobyt w

oparach dymu tytoniowego. Dolegliwości dermatologiczne występują również poza jednostkami penitencjarnymi, zatem brak przesłanek, by przyjąć, że miały one swoje źródło w samym pobycie w Zakładzie Karnym.

Istotą izolacji więziennej i to we wszystkich systemach penitencjarnych jest poddanie penitentów władzy w ramach sprawowanej przez państwo funkcji imperium. Doświadczenie życiowe uczy, że wszelkie próby wyegzekwowania przez personel penitencjarny zachowań osadzonych, zgodnych z obowiązującymi przepisami, są pożytywane przez więźniów jako szykany, przejaw dyskryminacji, zastraszanie, ogólnie rzecz ujmując za przejaw pierwszy i jako doświadczony penitent nie mógł nie wiedzieć, że w miejscu odosobnienia będzie poddany rygorom stanowiącym nieodłączny element odbywania kary. Kreując się na ofiarę systemu penitencjarnego powód zdaje się pamiętać, że jest przede wszystkim ofiarą własnych decyzji, stylu życia i postępowania.

Powód został osadzony w Zakładzie Karnym w R. jako osoba będąca już wcześniej karana w celu ochrony interesu społecznego i wartości nadrzędnych, jakimi są izolacja przestępców od społeczeństwa i uzyskanie pozytywnych efektów probacji. Osadzenie go nie miało cech poniżającego i niehumanitarnego traktowania i odbywało się w godziwych warunkach. Subiektywne zatem przekonanie powoda, że nastąpiło przy tym naruszenie jego dóbr osobistych, jest bezpodstawne i nie może znaleźć ochrony z mocy art. 23 i 24 k.c., a w konsekwencji nie może być podstawą przyznania mu zadośćuczynienia przewidzianego w art. 448 k.c., zwłaszcza, że powód nie wykazał, zgodnie ciążącym na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkiem, jakiej wymiernej szkody doznał wskutek pobytu w jednostce pozwanej.

Powód nie przedstawił też żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Pozew został sformułowany w sposób nieprecyzyjny. Powód zarzucił obu jednostką penitencjarnym te same uchybienia, nie dokonał rozgraniczenia, a są to przecież zakłady karne o odmiennym typie i standardzie. Świadczy to o dużej dowolności w formułowaniu zarzutów. Natomiast pozwany w odpowiedzi na pozew szczegółowo i merytorycznie wykazał, że szkoda nie miała miejsca. Przedstawił odpowiednie dokumenty na potwierdzenie swoich twierdzeń. Nie ma więc podstaw, by przyjąć, iż działanie pozwanej naruszyło jakiegokolwiek dobro osobiste powoda. Brak też podstaw, by uznać zachowanie pozwanej jako bezprawne i że powód wskutek takiego zachowania doznał jakiegokolwiek szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z tym działaniem lub zaniechaniem. Brak też jakiegokolwiek dającego się uzasadnić powiązania pomiędzy wysokością dochodzonej kwoty zadośćuczynienia, a rzekomą krzywdą doznana przez powoda. Żądana kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana i nie przystaje do rzeczywistości, świadczy jedynie o wybitnie merkantylnej podstawie roszczenia.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo.

W punkcie 2 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie za udzielenie K. D. pomocy prawnej przyznanej mu z urzędu, która nie została uiszczona przez powoda ani w części, ani w całości zgodnie z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przy zastosowaniu stawki wynagrodzenia określonej w § 11 punkt 25 rozporządzenia jak wyżej.

Jakkolwiek powód był zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych, to w myśl art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nie zwalnia go to od obowiązku zwrócenia kosztów procesu przeciwnikowi, któremu koszty te należą się co do zasady po myśli art. 98 k.p.c., a co do których Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku w oparciu o przepis §19 punkt 25 przywołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w związku z treścią art. 99 k.p.c.